

Byrde, selvfølgelig under Forudsætning af, at Statskassen hder Kommunen det aarlige Bidrag, som Lovudkastet forudsætter, og at det tillades Kommunalbestyrelsen at paaligne de i Udcastet omtalte kirkelige Bidrag hos Sognebeboerne.

Vi have i den Henseende udarbejdet vedlagte Udcast til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold i Frederiksberg. Det vil ses, at det ganske slutter sig til Ministeriets Forslag med Hensyn til Gennemførelsen af den ved dette tilsigtede store og betydningsfulde Reform, altsaa Opførelse af de nødvendige Kirker, og Anjættelse og Vønning af en tilstrækkelig Gejstlighed m. v. Men vort Udcast bygger naturligvis paa det nuværende Retsforhold, udvider dette til de ny Kirker, og fjerner saaledes de Bønseligheder, som ellers vilde optaa, naar Kirken og Kirkegaardene skulle indløbes fra deres nuværende Ejer. Det er os umuligt at indse, at der kan rejses nogen kirkelig Betænkelighed mod at lade Kommunen staa i det nævnte Forhold til Kirkeøsemet. Det er jo ikke væsentlig forskelligt fra det hidtil bestaaende, som ikke vides at have givet Anledning til Misforståelse, og ikke heller ret vel synes at kunne gøre det, efter det Tilsyn og den Mynighed, som Kirkeministeriet har paa disse Omraader. Det nye indskrænker sig til, at Kommunalbestyrelsen paa den ene Side paaligner Bidrag til de kirkelige Udgifter, paa den anden Side betaler Vønningerne og de øvrige Udgifter. Da Loven sætter Grænser for Vønningens Størrelse, synes det at maatte være ligegyldigt, hvilken Institution der oppebærer og udbetaler, og i alt Fald ikke at kunne vække nogen Betænkelighed, at det er den af Sognebeboerne selv valgte Kommunalbestyrelse, der forestaar disse Forretninger. Men naar det, der interesserer Ministeriet og Staten, gennemføres og sikres, saa maa jo den Vel, man gaar, og den Maaade, man vælger, være uvæsentlig og uden Betydning.

Vi ere endelig forvisede om, at Frederiksberg Beboere ville foretrække den her foreslaaede Ordning, der f. Eks. sikrer dem Udgang til en for dem bekvemt beliggende Kirkegaard, og at der vil vise sig større Beredvillighed til frivillige Bidrag i Anledning af Kirkerne Opførelse, naar disse ganske forblive frederiksbergiske.

Det i denne Skrivelse omtalte Lovforslag er væsentlig lagt til Grund ved Udarbejdelsen af det foresatte Lovforslag, kun at der i samme er foretaget de Forandringer, som ere en Følge af de af Ministeriet efter Modtagelsen af de forskellige Erklæringer foretagne Ændringer i det foreløbige Udcast

ogsaa for Kjøbenhavns Vedkommende. Idet i øvrigt henvises til Bemærkningerne i det kjøbenhavnske Lovforslag, skal her fremsættes nogle enkelte Bemærkninger, der særlig gælde for Frederiksberg.

ad § 4. Som Statskassens Bidrag er paaregnet $\frac{1}{5}$ af de i Kommissionsbetænkningen nævnte 150,000 Kr., idet man gaar ud fra det Forhold (5 : 1), som Betænkningen stiller mellem Kjøbenhavns og Frederiksbergs Bidrag. Da Frederiksberg ikke har en Indkomsthjælp, maa Størrelsen af den Vigning, som kan paalægges Beboerne, gives i et vist Forhold til den kommunale Vigning efter Formue og Lejlighed. Under Forudsætning af, at denne gennemsnitlig svarer til den kjøbenhavnske Indkomsthjælp, 3 pCt. — hvad omtrent stemmer med det nuværende faktiskke Forhold — vil $\frac{1}{15}$ af Formue- og Lejlighedsstatten svare til $\frac{1}{5}$ pCt. af Indkomsthjælpen. En særlig Kirkebygningsskomite vil jo ikke være paa sin Plads, naar Kommunalbestyrelsen besørger Kirkerne Opførelse. Derimod har en privat Komite allerede indsamlet et Beløb af noget over 20,000 Kr., som ventelig vil kunne anvendes til Kirkerne kunstneriske Udsmykning indvendig.

ad § 5. Provsteforholdene ville formentlig kunne ordnes bedst paa den her foreslaaede Maaade, saaledes at der fremtidig bliver en særlig Provst for Frederiksberg.

ad § 15. I Overensstemmelse med Bemærkningerne ad § 4 er Tillæget til den kommunale Vigning her fastsat til $\frac{1}{12}$ af den paalignede Formue- og Lejlighedsstaf.

ad § 20. Det synes naturligt at beholde det nuværende Navn for den Mand, der ansættes til at føre Tilsyn med Kirkerne og Kirkegaardene, og ved at vælge en til denne Gerning for samtlige Kirker Vedkommende bevares den ønskelige Enhed, hvorhos der kan gives ham en saadan Vønning, at dette Hverv i alt Fald kan betragtes som hans Hovedgerning.

Hans Valg og Størrelsen af hans Løn bør stadfæstes af Kirkeministeriet, der derved erholder Garanti for, at der kan ansættes en saadan, som maa anses i Stand til at varetage Gerningen paa fyldestgørende Maaade.